

begrænset, hvilket man har foreslaaet for ikke at stille større Krav end overkommeligt.

Jeg kunde egentlig derfor fra mit Standpunkt tilraade at tage Lovforslaget uforandret og ogsaa meget ønske, at det i hvert Fald ikke undergaar mange Forandringer, fordi enhver Forandring vil fjerne os fra Ensartethed med det, som Norge nu har som Lov i Kraft af Loven af 4de Juli 1893, og det jo maa betragtes som meget ønskeligt, at der bevares saa megen Ensartethed som muligt mellem de to Lande i dette Forhold, men jeg vilde dog anse det for meget naturligt, om Landstinget nu sagde: Efter de forløbne 3 Samlinger, hvor vi ikke have set noget til Lovforslaget, og da det er undergaaet saa mange Ændringer, ville vi nærmere overveje — saaledes som jeg har tænkt mig — i et Udvalg, om alle disse Ændringer nu virkelig ere af den Bestaaenhed, at vi kunne tiltræde dem, eller om der fra vor Side maatte være andre Ønsker at opstille.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Bardenfleth): Jeg maa bringe det ærede 6te kongevalgte Medlem (Goos) min Tak for den anbefaling, han gav dette Lovforslag, og ingen var jo mere kaldet og kunde med mere Ret give det en saadan anbefaling end det ærede Medlem, som har lagt saa stort et Arbejde i denne Sag paa dens tidligere Stadier. Jeg vil ligeledes med det ærede Medlem haabe, at det Udvalg, som maatte blive nedsat i denne Sag, vil holde sig for Øje, at det her gælder om at tage saa varjont som muligt, selv paa de Punkter, hvor der kan være forskellig Mening om, hvorvidt Lovforslaget, som det nu foreligger som Resultat af norske og danske delegeredes Forhandlinger, paa alle Punkter har ramt det rette; thi i modsat Fald vil Ensartetheden let blive forstyrret. Jeg skal derfor meget tillade mig at anbefale Lovforslaget til videre Fremme.

Det. Hansen: Jeg kan ganske tiltræde, hvad det ærede 6te kongevalgte Medlem (Goos) udtalte, at de Ændringer, som dette Lovforslag er undergaaet, siden det sidst var til Forhandling i dette Ting i Samlingen 1890—91, i alt væsentligt maa siges at være Forbedringer. Navnlig i en Henseende synes jeg, at Lovforslaget nu foreligger i en langt bedre Skikkelse end tidligere; det er den rent sproglige, den rent formelle Side. Der var i det tidligere Lovforslag, som det forelaa her for Landstinget, og jeg maa maasse ogsaa sige, som det gik fra Landstinget, Paragraffer, der vare meget

knudrede og temmelig vanskelige at forstaa. Jeg tror, at Lovforslaget paa de aller fleste af disse Punkter er blevet saaledes forbedret, at det i det hele taget maa siges at være et vel redigeret Forslag. Dette gælder navnlig ogsaa den vigtige Bestemmelse i § 4, sammenholdt med § 5, som forekommer mig at være langt klarere end tidligere. Der er lidt Vanskelighed ved at forstaa Forholdet mellem 2det og 3dje Stykke i § 4, navnlig ved at forstaa, hvad det er for en Ret, som Forfatteren faar, naar han enten samtidig eller dog i Løbet af et Aar lader sit Værk udkomme paa flere Sprog. Jeg forstaaer det saaledes, at naar han lader sit Værk udkomme paa flere Sprog i Løbet af et Aar, saa erhverver han den fulde Forfatterret til Værkets Fremtrædelsesform i disse forskellige Sprog, saa at det ikke alene er i 10 Aar, at han har Retten med Hensyn til, hvad man maasse kunde kalde Oversættelser, men at det er for hele den Arrække, i hvilken Forfatterretten overhovedet er tilfikkret ham. Søger han derimod ikke for, at hans Værk udkommer i mere end det ene Sprog, saa gælder den almindelige Regel om Oversættelser, at efter 10 Aars Forløb har enhver Lov til at udgive saadanne.

Det er jo, som det ærede 6te kongevalgte Medlem bemærkede, denne Bestemmelse om Oversættelsesretten, der hidtil har været Anstødsstenen for Loven i det andet Ting. Jeg har ved tidligere Lejligheder erklæret mig fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at vi ikke anstændigvis kunne vedtage et Lovforslag uden at anerkende den Ret for Forfatterne, der hjemles ved det 3dje Stykke i § 4, og det er vist ogsaa, som det ærede Medlem udviklede, praktisk set det, der tjener Nationen i det Hele taget bedst, ikke alene Forfatterne, men ogsaa det læsende Publikum og Boghandlerne. Der er maasse visse Interesser, Avisudgiverinteresser, der kunne staa imod det. Dette, at man frit har Lov til at plyndre fremmede Forfattere til Oversættelser, kan jo have en vis øjeblikkelig Fordel, men det er af den Slags Fordele, som man ikke anstændigvis kan benytte. Der blev i det andet Tings Udvalgsbetænkning i Fjor fra det Mindretals Side, der satte sin Vilje igennem i Salen, talt om, at man her dannede en Bestyttelsesring, og det skulde vi ikke vide noget af. Det, der foreligger her, er ikke det, man kalder Bestyttelse i Almindelighed, navnlig naar man er inde paa Toldgebetet eller i øvrigt paa Produktionsgebetet; det er simpelthen en Bestyttelse, væsentlig af samme Art som der habes ved Ejendomsret og ved andre Rettigheder, som beskyttes ikke alene i Civilretten, men endog